

Παναγιώτης Μαυροειδής

Ας μιλήσουμε καλύτερα με εικόνες

Εικόνα πρώτη: Γιώργος Σταθάκης

Στο πολιτικό μενού των ημερών κορυφαία θέση καταλαμβάνει η πιπεράτη περί του υπουργού Οικονομίας Ανάπτυξης και Τουρισμού Γ. Σταθάκη συζήτηση.

Κατά τα λεγόμενα του ίδιου, από την δήλωση περιουσιακής κατάστασης που κατέθεσε στην Βουλή το 2012 και αφορά το έτος 2011, **ξεχάστηκαν να δηλωθούν ...ένα εκατομμύριο ευρώ**. Οι βουλευτές της ΝΔ ορκίζονται ότι τα ξεχασμένα του τελικά ήταν περίπου 1.800.000 ευρώ, ενώ επικαλούνται πληροφορίες ότι επιπλέον δεν είχαν δηλωθεί από το στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ συμμετοχές σε 38 ακίνητα στα Χανιά.

Ο Υπουργός της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, έχοντας και την πλήρη στήριξή της, επιστρατεύει τα δικά του επιχειρήματα περί του νομίμου του πράγματος. Ακόμη και πολιτικοί του αντίπαλοι διαβεβαιώνουν πως σε κάθε περίπτωση δεν τίθεται θέμα διαφθοράς, μιας και τα χρήματα έχουν νόμιμη προέλευση από επιχειρηματική δραστηριότητα μιας πλούσιας και κραταιής οικογένειας. Ο ίδιος, με σιγουριά και πλατύ χαμόγελο δήλωσε στη Βουλή κατά τη συζήτηση του προϋπολογισμού:

*«Ψάξτε όσο θέλετε, δε θα βρείτε κάτι παράνομο... Μη ξεχνάτε ότι απλά ανήκω σε μια **ευκατάστατη** οικογένεια»*

Η πλούσια ελληνική γλώσσα έχει ως φαίνεται πολλές λέξεις για να περιγράψει τα πράγματα, ώστε αυτά να μην ηχούν προκλητικά.

Εικόνα δεύτερη: Αλέξης Μητρόπουλος

Διαβάσαμε στον τύπο της προηγούμενης βδομάδας, ότι ασκήθηκε ποινική δίωξη για κακουργήματα - **φοροδιαφυγή** και ξέπλυμα βρώμικου χρήματος, σε βάρος του καθηγητή και πρώην αντιπροέδρου της Βουλής, πρώην βουλευτή του Αλέξη Μητρόπουλου.

Η δίωξη ασκήθηκε μετά από μηνυτήρια αναφορά της αρμόδιας ΔΟΥ και αφορά υπόθεση προ 16 ετών, όταν όπως καταγγέλθηκε, φέρεται να μην εξέδωσε απόδειξη για δικηγορική αμοιβή με τηνφοροδιαφυγή να αγγίζει τα **440.000 ευρώ**.

Πάλι είναι πολλά τα μηδενικά...

Ο ίδιος μιλάει για «*αριστερή αλητεία*».

Προσωπικά, τον βρήκα δύο φορές μπροστά μου στο παρελθόν. Στην πρώτη περίπτωση, ως πρόεδρος του αδύνατου και νεοσύστατου Σωματίου Εργαζομένων στα Φροντιστήρια Καθηγητών (ΣΕΦΚ), βρέθηκα να αντιμετωπίζω την περισσή αλαζονεία του «αριστερού» καθηγητή και μεγαλοδικηγόρου, που **εκπροσωπούσε την αντίστοιχη ένωση των εργοδοτών** του κλάδου σε ότι αφορά τη Συλλογική Σύμβαση. Λίγα χρόνια αργότερα, "συναντηθήκαμε" ξανά, καθώς εγώ ήμουν μάρτυρας υπεράσπισης σε απόλυση συναδέλφου μου εργαζόμενου και συντρόφου σε μεγάλη μεταλλουργική εταιρεία, ενώ το δικηγορικό γραφείο **υπεράσπιζε - με «επιτυχία» μάλιστα - τον εργοδότη**.

Εικόνα τρίτη: Δημήτρης Μάρδας

Ο υφυπουργός Εξωτερικών αρμόδιος για τις εξωτερικές υποθέσεις Δημήτρης Μάρδας, μιλώντας στη Βουλή στις 10/11/15 για το σχέδιο νόμου του υπουργείου Οικονομικών, για την κύρωση των 12 Πράξεων Νομοθετικού Περιεχομένου, που εξεδόθησαν από τις 28 Ιουνίου έως και 7 Οκτωβρίου 2015, δήλωσε με έμφαση:

«το **κύριο** μέλημα της κυβέρνησης είναι η εξυπηρέτηση της επιχειρηματικής κοινότητας».

Λίγες μέρες αργότερα στις 1/12, ο ίδιος Υπουργός μιλώντας στον ΣΚΑΙ δήλωνε με περηφάνια:

«το τραγικό λάθος στην ιστορία είναι ότι στο πλαίσιο της δειλίας που έδειξαν οι προηγούμενοι (σ.σ. οι κυβερνήσεις ΝΔ-ΠΑΣΟΚ), τρέναρε η εφαρμογή των μέτρων, με αποτέλεσμα να χαθεί η δυναμική»

Πριν μιλήσει κανείς για λεκτικό σαρδάμ, ας δούμε την επόμενη εικόνα.

Εικόνα τέταρτη: Πιέρ Μοσκοβισί

Ο Γάλλος Επίτροπος Οικονομικών της Ευρωπαϊκής Ένωσης Πιέρ Μοσκοβισί, στις 5/11/15

έγραφε στο προσωπικό του ιστολόγιο, μεταξύ άλλων τα εξής:

«Είμαι συγκρατημένα αισιόδοξος λόγω του τωρινού κλίματος συνεργασίας και εμπιστοσύνης. Αυτή η κυβέρνηση είναι τώρα, και μετά από την συμφωνία με το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο τον Ιούλιο, **αυτή με την οποία μπορούμε να συνεργαστούμε καλύτερα, από το 2010** που ξεκίνησε η κρίση»

Εικόνα πέμπτη: Θεόδωρος Φέσσας

Ο πρόεδρος του ΣΕΒ Θεόδωρος Φέσσας, μιλώντας στις 22/11/15 στη συνάντηση κορυφής των προέδρων των βιομηχανικών και εργοδοτικών συνδέσμων της Ευρώπης, που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο της BUSINESSEUROPE, στο Λουξεμβούργο, τόνισε με έμφαση:

«η πρόσφατα εκλεγμένη κυβέρνηση **διαθέτει την πολιτική βούληση, την κοινωνική και αντιπολιτευτική ανοχή για να εφαρμόσει τις κρίσιμες μεταρρυθμίσεις, που είναι απαραίτητες για την οριστική απομάκρυνση από τη “ζώνη κινδύνου” της χώρας και την αποκατάσταση της οικονομικής και κοινωνικής σταθερότητας**».

Προσέξτε ότι ο πρόεδρος των βιομηχάνων δεν αναφέρεται μόνο στην κυβέρνηση -παινεύοντάς την- αλλά και σε «εμάς» που την ανεχόμαστε. Μας πέφτει συνεπώς κάποιος λόγος να αντιληφτούμε τι και γιατί το λέει.

Αστική αριστερά

Ας θυμηθούμε και εκείνη τη συζήτηση με αφορμή την υπόθεση **Κατρούγκαλου** και τις συμβάσεις που είχε κάνει το δικηγορικό του γραφείο για υποθέσεις επαναπρόσληψης απολυμένων δημοσίων υπαλλήλων με μνημονιακές αποφάσεις. Μα και αυτές του τότε βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ **Δ.Τσουκαλά** παλιότερα με την αποζημίωση μαμούθ, το εκατομμύριο του **Φλαμπουράρη**, τις μετοχές του **Τσακαλώτου** και άλλες.

Δυστυχώς, σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, όλη η συζήτηση στην αριστερά (ακόμη και τη δική μας) γινόταν για το νόμιμο ή όχι του πράγματος ή για ...επιχείρηση σπίλωσης του ΣΥΡΙΖΑ και ειδικά της ...αριστερής του πτέρυγας. Η κουβέντα έτσι έπαιρνε μια ηθική διάσταση.

Οι εκπρόσωποι των κλασικών αστικών κομμάτων αρέσκονται να ανακαλύπτουν «σκάνδαλα» και «διαφθορά», **για να αθωωθούν** μέσω της απόδειξης ότι «και οι άλλοι ίδιοι με μας είναι, μη σας δουλεύουν». Ο τυφλός λέει σε τραβάει στη σπηλιά του για να παλέψεις μαζί του... Μην ξεχνάμε ότι οι αστοί πολιτικοί και οι πειχιερηματίες **γνωρίζοντας άριστα τα βρώμικα** του τόσο μικρού κύκλου των φραγκάτων και της εξουσίας, που κινούνται απο γεννησιμιού τους, **μπορούν εύκολα να διασύρουν** όποιον και όποτε θέλουν.

Από την άλλη, η “υπεύθυνη” αριστερά, προσπαθεί να αντιτάξει το «**ηθικό πλεονέκτημα**» της τήρησης των νόμων, των διαδικασιών, των τύπων, της διαφάνειας.

Εκείνο, που δεν αγγίζουν αυτές οι προσεγγίσεις είναι η ουσία του θέματος. Δηλαδή το γεγονός ότι **ο λόγος γίνεται για φυσικά πρόσωπα και πολιτικά κόμματα που κινούνται εντός και πέριξ του κύκλου των «εχόντων και κατεχόντων» πολλά, του κόσμου του χρήματος και του κεφαλαίου.**

Αυτό είναι το βασικό και όχι το αν τόσο απρόσεχτοι που δεν τήρησαν ούτε τους τους τύπους και τους νόμους που κατά τα άλλα είναι στα μέτρα τους,

Και αυτός ο κύκλος, δεν μπορεί παρά, τελικά, να **υποστηρίζει τα δικά του συλλογικά συμφέροντα** με απόλυτη συνέπεια. Αυτό δεν αφορά μόνο το **χρήμα**, αλλά και τη **θέση**, το κύρος, το ρόλο. Είναι μήπως άσχετα μεταξύ τους η δουλική υπεράσπιση της ΕΕ από τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, από την επί χρόνια ενασχόλησή τους με ηγετικό ρόλο στη διαχείριση των κοινοτικών προγραμμάτων και πιστώσεων; Γνωρίζουμε πόσο εξαργιώνει αυτή η προσέγγιση: *«Μα τελικά, τι θέλετε να πείτε; Τι μηχανιστική, χυδαία αναγωγική λογική είναι αυτή; Δεν βλέπετε την αυτοτέλεια των πολιτικών προγραμμάτων και διακηρύξεων;»*

Την βλέπουμε. Όχι όμως για να την καταπιούμε και να πάψουμε να βλέπουμε το δάσος χαζολογώντας με το δέντρο. Αλλά για να την αντιμετωπίσουμε.

Δεν είναι εύκολο. Αλλά ας ξεκινήσουμε με μια αφετηρία:

Δεν υπάρχει η αριστερά γενικά. Και πολύ περισσότερο δεν μας αφορά με κανένα γενικό και αδιαφοροποίητο τρόπο η «ενότητά» της.

Όπως θα συνεχίσουμε να επιμένουμε πως υπάρχει ανειρήνευτη διαπάλη ανάμεσα στην εργατική και την αστική πολιτική στην επιδίωξή τους για ηγεμονία στην κοινωνία, έτσι υπάρχει και εργατική μα και αστική συστημική αριστερά.

Βεβαίως, η αστική και εργατική πολιτική δεν εκφράζονται με μονοσήμαντο τρόπο σε πολιτικούς φορείς και ρεύματα. Ούτε όλα τα ρεύματα αναφοράς στην εργατική πολιτική είναι ίδια και απaráλλακτα, ούτε οι φορείς της αστικής πολιτικής στερούνται διαφορών και ιδιαιτεροτήτων.

Το ερώτημα και το κριτήριο ωστόσο προς τα πού εντάσσεται καθένας από αυτούς τους φορείς, έχει μια αδήριτη αντικειμενική και ταξική βάση. Όποιος φοβάται αυτό το ερώτημα, ας μη μιλάει για κοινωνική χειραφέτηση και σοσιαλιστική κομμουνιστική προοπτική.

Η ανατροπή της μνημονιακής καπιταλιστικής αθλιότητας προϋποθέτει μέτωπο.

Αλλά όχι οποιοδήποτε μέτωπο, παρά ένα αγωνιστικό **μέτωπο εργατικής πολιτικής**. Η προσέγγιση αυτή αναγνωρίζει την πολυμορφία στο «στρατόπεδο» της εργατικής πολιτικής.

Από την άλλη, η αστική αριστερά δεν είναι ...εξαδέλφη αυτού του μετώπου, αλλά **αντίπαλός** του. Η αδιάλλακτη αντιπαλότητα μαζί της, είναι ένας από τους βασικούς όρους συγκρότησής του με μαζικούς και αποτελεσματικούς όρους, καθώς και την απαραίτητη αξιοπιστία.

Το αδιάλλακτο μέτωπο με την αστική αριστερά είναι και **μέτωπο στη δεξιά όλων των εκδοχών**. Το χάρισμα στην αστική αριστερά «δικαιώνει» τη δεξιά και ανασταίνει το φασισμό. Και τέτοια χάρη δεν την κάνουμε

Διαβάστε και εδώ παλιότερη ανάρτηση με αφορμή τη συζήτηση για τον τότε βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ Δ. Τσουκαλά:

[Προδότες ή εκπρόσωποι της τάξης τους; \(σχόλιο για τους φραγκάτους της αριστεράς\)](#)